

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Zdeňkou Burdovou ve věci **žalobkyně: J [redacted] J [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted] zastoupena: Mgr. Alenou Straubovou, advokátkou se sídlem AK Brno, Smetanova 8, proti žalované: Generali Pojišťovna, a.s., IČO: 61859869, se sídlem Praha 2, Bělehradská 32, o zaplacení 201.578,20 Kč s příslušenstvím,**

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 189.878,20 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 189.878,20 Kč od 10. 6. 2016 do zaplacení, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni částku 11.700,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 11.700,- Kč od 10. 6. 2016 do zaplacení, se zamítá.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 49.585,- Kč k rukám Mgr. Aleny Straubové, advokátky, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou došlou soudu dne 14. 6. 2016 domáhala zaplacení částky 201.578,20 Kč s příslušenstvím. V žalobě tvrdila, že dne 10. 4. 2012 v době kolem 5:45 hodin došlo na silnici III. třídy č. 3542, km 0,253, ve směru jízdy od obce Předhradí na obec Miřetín, okr. Chrudim, k dopravní nehodě, na níž měla účast žalobkyně jedoucí na jízdním kole a osobní automobil tovární značky Peugeot 406 řízený M [redacted] S [redacted], pojištěný v té době u žalované z titulu pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla. Tato nehoda byla způsobena řidičem M [redacted] S [redacted] který se plně nevěnoval řízení. Narazil do

žalobkyně a pravou přední částí automobilu srazil ji na zem a způsobil jí těžká zranění. V příčinné souvislosti s dopravní nehodou byla žalobkyni způsobena těžká zranění. Kromě těžkých zranění, žalobkyně trpí i vážnými trvalými následky spočívající především v omezené hybnosti obou kolen, nestabilitě pravého kolene, omezené hybnosti pravého hlezna, omezené hybnosti obou ramen a obou zápěstí, jizvách a psychických následcích. Žalobkyně nebyla v době po dopravní nehodě plně soběstačná, nedokázala se postarat o svou domácnost, mohla se pohybovat jen za pomoci invalidního vozíku nebo francouzských holí a vyžadovala neustálou péči druhé osoby. Žalobkyni tedy vznikl nárok na náhradu ošetrovného, představující hmotnou škodu žalobkyně, jež musela žalobkyně vynaložit na ošetřování druhou osobou. Žalobkyně byla v období od 18. 6. 2012 do 17. 9. 2012 hospitalizována v rehabilitačním centru Hamzova odborná léčebna pro děti a dospělé v Košumberku, o víkendech si žalobkyni bral její manžel, pan M. J. do celodenní péče, a to v rozsahu 12 hodin po dobu 13 dní. Žalobkyni připravoval jídlo, pomáhal jí s osobní hygienou, převlékáním, domácí rehabilitací a masírování a převozem z a do ústavu. Po propuštění z léčebny byla žalobkyně v období od 17. 9. 2012 do 30. 11. 2014, s výjimkou reoperací ve dnech 17. 10. 2012 až 20. 10. 2012 a 11. 11. 2013, v domácí péči, kdy se o ni opět staral její manžel, jenž na místo žalobkyně zajišťoval veškerou péči o domácnost, uklízel, vařil, žehlil, pomáhal žalobkyni při úkonech osobní hygieny, s péčí o její zevnějšek, při převlékání, s přípravou a konzumací jídla, při používání WC, doprovázel žalobkyni do nemocnice a na rehabilitace, pomáhal při jednání s úřady, např. při vyřizování invalidního důchodu žalobkyně, apod. Žalobkyně v této době vyžadovala téměř nepřetržitou péči druhé osoby v rozsahu min. 8 hodin denně, nárokuje touto žalobou ošetrovné za péči v rozsahu 5,28 hodin denně. Od 1. 12. 2014 je zdravotní stav žalobkyně stabilizován, začala přejímat péči o domácnost a její manžel jí vypomáhal jenom s těžšími a fyzicky náročnějšími pracemi, jako je např. štípání dřeva, nošení těžkých břemen nebo péči o zahradu. Tyto zajišťoval v rozsahu 1 hodiny denně až do 28. 2. 2015, kdy nastoupil do zaměstnání. Žalobkyně nárok na ošetrovné vyčísľuje následovně: částku ve výši 313.977,60 Kč za období od 18. 6. 2012 do 31. 12. 2013 při zohlednění nákladů za 1 hodinu péče ve výši 120,- Kč, odvozených z ustanovení § 5 odst. 2 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádí některá ustanovení zákona o sociálních službách ve znění účinném do 31. 12. 2013, a to dle výpočtu 2 x 12 hodin denně x 13 dnů a 5,28 hodin denně x 466 dní, celkem 2.616,48 hodin x 120,- Kč. Dále částku ve výši 240.957,60 Kč za období od 1. 1. 2014 do 30. 11. 2014 při zohlednění nákladů za 1 hodinu péče ve výši 130,- Kč, odvozených z ustanovení § 5 odst. 2 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách v platném a účinném znění, a to dle výpočtu 5,28 hodin denně x 334 dní a 1 hodina denně x 90 dní, celkem 1.853,52 hodin x 130,- Kč. Žalobkyně nárokuje ošetrovné za období od 18. 6. 2012 do 28. 2. 2015 v celkové výši 554.935,20 Kč. Po odpočtu žalovanou již vyplaceného odškodnění ve výši 245.357,- Kč dle likvidačního dopisu žalované ze dne 9. 6. 2016 a částky 108.000,- Kč, jež představuje příspěvek na péči pobíraný žalobkyní v období od 1. 9. 2012 do 30. 11. 2014 ve výši 4.000,- Kč měsíčně. Žalobkyně touto žalobou nárokuje zaplacení doplatku ošetrovného za období od 18. 6. 2012 do 28. 2. 2015 ve výši 201.578,20 Kč. Žalobkyně poukazuje na nález Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 2930/13, ve kterém Ústavní soud ČR dospěl k závěru, že péče, kterou rodinní příslušníci poškozenému poskytovali, je svou povahou sociální službou, neboť na tuto péči poškozený pobírá mimo jiné státní příspěvek. Úkony péče příbuzných o poškozeného Ústavní soud ČR postavil na úroveň úkonům pečovatelům s oprávněním dle zákona o sociálních službách, proto uzavřel, že soudy mají v souladu s principem plného odškodnění využít k ocenění hodnoty ošetrovatelské péče úpravu odměny přiznávané pracovníkům poskytujícím pečovatelskou službu podle příslušné vyhlášky provádějící zákon o sociálních službách. Žalobkyně požaduje úrok z prodlení ode dne 10. 6. 2016, což je den následující po dni sepsu dopisu, dle kterého žalovaná hradila nárok

žalobkyně na ošetrovné pouze částečně, a následujícího dne se tedy dostala do prodlení sůhradou požadované částky.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že uvedla, že žalobkyni bylo dosud s uvedenou dopravní nehodou, jejímž viníkem byl M. S. uhrazeno bolestné ve výši 439.175,- Kč, zřízení společenského uplatnění ve výši 229.300,- Kč, náklady na péči o osobu blízkou ve výši 245.357,- Kč, náklady na léčení ve výši 7.736,- Kč, cestovné ve výši 43.550,- Kč, náhrada ze ztrátu na výdělků ve výši 34.089,- Kč, náhrada za ztrátu na výdělků při invaliditě ve výši 43.593,- Kč, náklady právního zastoupení ve výši 140.048,- Kč a dle dohody o narovnání mimořádné zvýšení ztížení společenského uplatnění ve výši 1.000.000,- Kč. Ze stanoviska žalované, žalovaná přiznala za období od 18. 6. 2012 do 17. 9. 2012 pouze dny víkendové, kdy poškozená pobývala v domácí péči manžela, za 12 hodin x 13 dnů za 80,- Kč za hodinu, tedy celkem 12.480,- Kč, minus příspěvek na péči od 09/2012 do 1. 12. 2014, druhý stupeň závislosti 4.000,- Kč, od 18. 9. 2012 do 30. 11. 2014 pomoc a dohled při osobní hygieně, sprchování, mytí a sušení vlasů, pomoc při využití WC, přiznala žalovaná 5,28 denně x 807 x 80,- Kč za hodinu, minus příspěvek na péči 108.000,- Kč, tedy 232.877 Kč. Od 1. 12. 2014 do 28. 2. 2015 dle žalované nárok nevzniká, neboť uvedené úkony jsou běžně prováděny na základě zákona o rodině, a zdravotní stav poškozené byl již stabilizovaný, poškozená začala přejímat péči o domácnost a úkony, které její manžel v té době vykonával, se nevymykají míře činností pro běžnou lidskou a rodinnou solidaritu. Co se týče přiznaného příspěvku na péči za období od 09/2012 do 1. 12. 2014, Úřad práce ČR, Krajská pobočka v Pardubicích rozhodla přiznat stupeň závislosti [redacted] příspěvek na péči ve výši [redacted] Kč. Dle posudkového závěru jde o osobu, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled v 5 oblastech základních životních potřeb, a to: mobilita, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o domácnost. Dnem 1. 12. 2014 byl rozhodnutím Úřadu práce ČR, Krajská pobočka v Pardubicích, příspěvek péče [redacted] stupně závislosti odejmut. Z posouzení nároku vyplynulo, že oprávněnou osobu nelze podle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách považovat za osobu závislou na pomoci jiné osoby, protože nepotřebuje, z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, každodenní pomoc nebo dohled alespoň ve 3 oblastech základních životních potřeb, posuzovány podle § 9 zákona o sociálních službách. Vzhledem k tomu, že žalobkyně je schopná zvládat níže uvedené základní životní potřeby, mobilitu, orientaci, komunikaci, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péči o zdraví, osobní aktivity, péče o domácnost, žalovaná odmítla žalobkyni hradit požadovanou náhradu na péči osoby ve výši 1 hodiny denně po dobu 90 dnů, když výčet omezení žalobkyně představuje štípání dřeva, nošení těžkých břemen, péče o zahradu, jedná se o činnosti, které nepřesahují rámec manželských povinností, např. štípání dřeva je ryze mužská práce, a rodinné solidarity. Dále žalovaná namítá nezbytnost péče o zahradu v době vegetativního klidu zahrady v zimních měsících. Co se týče zmiňovaného nálezu Ústavního soudu I. ÚS 2930/13, tak ten se vztahuje na péči o osoby blízké, která je plně invalidní a je závislá trvale na pomoci jiné osoby, když stěžovatel zde v tomto případě utrpěl těžké poškození mozku, je zbaven způsobilosti k právním úkonům, závislost na pomoci jiné osoby je ve 24 úkonech, matka opatrovnice péče 15 hodin denně. Nelze to použít na případy, kdy poškozený je sice invalidní, ale rozhodnutím úřadu práce byl uznán jen dočasně závislým na pomoci jiné osoby a po dopravní nehodě je schopný vykonávat některé činnosti, např. péče o domácnost, jako před dopravní nehodou. Dále žalovaná namítá, že nemůže akceptovat částku 120,- Kč za období 2012-2013, případně 130,- Kč za období roku 2014 za hodinu péče o žalobkyni, protože není opodstatněná u rodinných příslušníků, coby dobrovolných pečovateli, postupovat podle zákona o sociálních službách, podle něhož postupují při poskytování pečovatelských služeb právnické či fyzické osobě registrované pro

tato činnost, a které podléhají režimu zákona o daních. Srovnáme-li rozsah omezení žalobkyně a částky, která při přepočtu vychází na 12.672 Kč měsíčně, pak tato částka ve výši této odpovídá přibližně mzdě asistenta, který pečuje celodenně o osobu trvale upoutanou na lůžko, které byl přiznán [redacted] stupeň [redacted] podle § 8 odst. 2 zák. č. 108/2006 Sb., tzn., že částka ve výši 12.000,- Kč měsíčně odpovídá nákladům na výpomoc osobě, která je zcela bezmocná, je trvale upoutaná na lůžko, např. kvadruplegik, vyžaduje neustálou péči třetích osob, byl jí přiznán příspěvek na péči z důvodu dlouhodobé péče o její osobu, není schopná se o sebe postarat. Ustanovení § 11 odst. 2 zák. č. 108/2006 Sb. výše příspěvku pro osoby starší 18let činí za kalendářní měsíc 800,- Kč, jde-li o stupeň I., 4.000,- Kč jde-li o stupeň II., 8.000,- Kč jde-li o stupeň III. a 12.000,- Kč jde-li o stupeň IV. úplné závislosti, kdy úplná závislost dle ustanovení § 8 odst. 2 zák. č. 108/2006 Sb. znamená, jestliže z důvodu dlouhodobě nepřívznívého zdravotního stavu není schopna 9 nebo 10 základních životních potřeb a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné osoby. Dále žalovaná namítá, že jí nevznikla hmotná škoda, kterou musela žalobkyně vynaložit na ošetřování na druhou osobu, péči o žalobkyni vykonával manžel, který byl v době její léčby nezaměstnaný.

Mezi účastníky není sporu v tom, že došlo k dopravní nehodě dne 10. 4. 2012 v 5:45 hodin na silnici III. třídy v levotočivé zatáčce před obcí Mířetín ve směru od obce Předhradí, kdy došlo ke střetu vozidla značky Peugeot 606, registrační značky [redacted], které řídil řidič M [redacted] S [redacted] s cyklistkou J [redacted] J [redacted]. K dopravní nehodě došlo tak, že řidič vozidla se plně nevěnoval řízení vozidla a nesledoval situaci v provozu na pozemní komunikaci a při projíždění levotočivou zatáčkou započal předjíždění vlevo vozidla Škoda Forman, které jelo ve stejném směru. Při předjíždění tohoto vozidla se řidič M [redacted] S [redacted] řádně nepřesvědčil, zda tímto úkonem neohrozí či neomezí protijedoucího řidiče, nebo neohrozí jiné účastníky provozu na pozemní komunikaci. Při tomto předjíždění vozidla vlevo přehlédl řádně, předním bílým světlem, osvětlenou protijedoucí cyklistku J [redacted] J [redacted] která jela při pravém okraji komunikace ve směru od obce Mířetín směrem na obec Předhradí. Řidič vozidla srazil cyklistku pravou přední částí svého vozidla a následně vjel mimo komunikaci do pole. Ke střetu obou motorových vozidel nedošlo. Při dopravní nehodě došlo k těžké újmě na zdraví cyklistky, která byla leteckou záchranou službou Jihlava transportována do Fakultní nemocnice v Hradci Králové, kde byla hospitalizována, ke zranění jiných osob nedošlo. Dechová zkouška na alkohol byla u řidiče zjištěna s negativním výsledkem, u cyklistky byl nařízen odběr krve na alkohol. Žalobkyně utrpěla [redacted]

[redacted]

a [redacted]

Mezi účastníky není sporu v tom, že vozidlo bylo pro případ odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla pojištěno u Generali Pojišťovny a.s. pojistnou smlouvou č. [redacted]. Škodní událost je vedena u žalované pod č. [redacted]. Viníkem dopravní nehody je M [redacted] S [redacted] narozen [redacted] bytem [redacted]. Žalobkyni bylo dosud uhrazeno za: bolestné ve výši 429.175,- Kč, ztížení společenského uplatnění ve výši 229.300,- Kč, náklady na péči o osobu blízkou ve výši 245.357,- Kč, náklady léčení ve výši 7.736,- Kč, cestovné 43.550,- Kč, náhradu za ztrátu na výdělku ve výši 34.089,- Kč, náhrada za ztrátu na výdělku při invaliditě ve výši 43.593,- Kč, náklady právního zastoupení ve výši 140.048 Kč, dohoda na narovnání (mimořádné zvýšení ztížení společenského uplatnění) ve výši 1.000.000,- Kč. Dále mezi účastníky není sporu v tom, že žalobkyně potřebovala péči za období od 18. 6. 2012 do 17. 9. 2012, pouze dny víkendové, tedy 12 hodin krát 13 dnů, kdy

příspěvek na péči od 9. měsíce roku 2012 do 1. 12. 2014, [REDAKCE] stupeň závislosti byl [REDAKCE] Kč měsíčně. Respektive od 1. 12. 2014 již žalobkyně tento příspěvek nepobírala. Mezi účastníky není sporu v tom, že od 18. 9. 2012 do 30. 11. 2014, žalobkyně vyžadovala péči 5,28 hodin denně za toto období. Rovněž není sporu mezi účastníky, že za toto období náleží žalobkyni ošetrovné. Sporná je mezi stranami částka za péči o osobu blízkou za hodinu, kdy žalovaná plnila pouze částku 80,- Kč, kdy žalobkyně požaduje částku 120 za rok 2012,2013 a 130,- Kč od 1.1.2014.

Z rozhodnutí Úřadu práce ČR, Krajská pobočka v Pardubicích, ze dne 11. 11. 2014 sp.zn. [REDAKCE] má soud prokázáno, že žalobkyni byl odejmut příspěvek na péči ode dne 1. 12. 2014 tím, že jí nelze dle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách považovat za osobu závislou na pomoci jiné osoby, protože nepotřebuje z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu každodenní pomoc nebo dohled alespoň ve 3 oblastech základních životních potřeb, posuzovaných dle § 9 zákona o sociálních službách. Dále z rozhodnutí Úřadu práce ČR ze dne 13. 12. 2013 sp.zn. [REDAKCE] má soud prokázáno, že žalobkyni byl přiznán příspěvek na péči ve výši [REDAKCE] Kč od listopadu 2013, žalobkyně splňuje podmínky § 4 zákona o sociálních službách a z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled v 5 oblastech základních životních potřeb, posuzovaných podle § 9 zákona o sociálních službách. Podle § 8 uvedeného zákona je považován za osobu závislou na pomoci jiné osoby ve [REDAKCE] stupni [REDAKCE] závislost. Dle posudkového závěru u žalobkyně, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled v 5 oblastech základních životních potřeb, a to mobilita, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, péče o zdraví, péče o domácnost. Dále z rozhodnutí Úřadu práce ČR ze dne 5. 2. 2013 stejné spisové značky má soud prokázáno, že žalobkyni byl přiznán příspěvek na péči ve výši [REDAKCE] měsíčně od září 2012, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc v oblastech základních životních potřeb, a to mobilita, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby a péče o domácnost. Z výzvy ze dne 12. 5. 2016 má soud prokázáno, že žalobkyně prostřednictvím své právní zástupkyně vyzvala žalovanou k plnění před podáním žaloby. Ze sdělení žalované ze dne 9. 6. 2016 má soud prokázáno, že žalovaná sděluje žalobkyni, že ukončila šetření ke zjištění rozsahu její povinnosti plnit v souvislosti se zák. č. 168/1999 Sb. o pojištění odpovědnosti z provozu motorového vozidla a příslušným ustanovením občanského zákoníku vyčíslila odměnu na péči o osobu blízkou za období od 18. 6. 2012 do 30. 11. 2014 ve výši 245.357,- Kč. Z ceníku služeb osobní asistence na internetové adrese [www. osobniasistent.cz](http://www.osobniasistent.cz) má soud prokázáno, že ceník služeb osobní asistence zahrnuje kompletní služby za hodinovou sazbu osobní asistentce 130,- Kč/hod. Ze zprávy ortopedické ambulance ze dne 9. 12. 2014 má soud prokázáno, že žalobkyně je bez výrazných obtíží, stěžuje si na bolest zápěstí pravé horní končetiny, při chůzi bolest pravého kolenního kloubu, omezení rozsahu pohybu levého kolene, pocit přítomnosti kamene v kloubu, nelze klek. Vystaven poukaz na ortézu na kolenní kloub, nadále šetřící režim všech kloubů, celkově bez zvedání těžkých břemen, bez rotačních pohybů, pohyb v suchém a teplém prostředí, neprochladnout.

Z ostatních v řízení provedených listinných důkazů soud nezjistil žádné významné skutečnosti pro rozhodnutí ve věci samé, proto se jimi v odůvodnění blíže nezabýval.

Soud zamítl návrh na doplnění dokazování účastnickým výsledkem žalobkyně a jejího manžela, M [REDAKCE] J [REDAKCE] pro nadbytečnost vzhledem k tomu, že skutečnosti zjistil ze zprávy ortopedické ambulance ze dne 9. 12. 2014.

Po provedeném dokazování má soud prokázán následující skutkový stav: Dne 10. 4. 2012 došlo k dopravní nehodě, kdy řidič vozidla srazil cyklistku žalobkyni. Žalobkyně utrpěla

[REDACTED]

Vozidlo řídiče, který byl viníkem nehody, bylo pro případ odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla pojištěno u Generali Pojišťovny a.s. pojistnou smlouvou č. [REDACTED]. Žalobkyně potřebovala péči za období od 18. 6. 2012 do 17. 9. 2012, pouze dny víkendové, tedy 12 hodin krát 13 dnů, kdy byl přiznán žalobkyni příspěvek na péči od 9. měsíce roku 2012 do 1. 12. 2014, [REDACTED] stupeň závislosti ve výši [REDACTED] Kč měsíčně. Od dne 18. 9. 2012 do 30. 11. 2014, žalobkyně vyžadovala péči 5,28 hodin denně za toto období. Žalovaná uznala, že za toto období náleží žalobkyni ošetrovné za péči o ní jejím manželem. Žalovaná ukončila šetření ke zjištění rozsahu její povinnosti plnit v souvislosti se zák. č. 168/1999 Sb. o pojištění odpovědnosti z provozu motorového vozidla a příslušným ustanovením občanského zákoníku vyčíslila odměnu na péči o osobu blízkou za období od 18. 6. 2012 do 30. 11. 2014 ve výši 245.357,- Kč. Ke dni 9. 12. 2014 je žalobkyně je bez výrazných obtíží, doporučen lékařem nadále šetrící režim všech kloubů, celkově bez zvedání těžkých břemen, bez rotačních pohybů, pohyb v suchém a teplém prostředí, neprochladnout.

Po právní stránce dospěl soud k následujícím závěrům : Mezi účastníky je sporná výše odměny na péči o osobu blízkou (ošetřovného poskytovaného manželem žalobkyně) za období od 18. 6. 2012 do 30. 11. 2014, kdy mezi účastníky není sporu v tom, že žalobkyni náleží ošetrovné za péči, kterou jí poskytoval manžel. Rovněž není sporu v tom, v jakém hodinovém rozpětí, sporná je pouze výše částky, kdy žalovaná přiznala žalobkyni částku 80,- Kč za hodinu. Soud se neztotožnil s argumentací žalované, naopak poukazuje, stejně tak jako žalobkyně, na náleží Ústavního soudu I. ÚS 2930/13, který shrnuje konstantní judikaturu Nejvyššího soudu ČR bez ohledu na postižení poškozené osoby, kdy je v odůvodnění uvedeno, že Ústavní soud již v nálezu sp.zn. I. ÚS 46/12 uvedl, že pod náklady spojené s léčením (§ 449 odst. 1 obč. zák.) je možné podřadit i následnou péči o poškozeného, např. po ukončení hospitalizace, je-li tato vedena snahou o zlepšení jeho zdravotního stavu, přičemž taková ošetrovatelská péče může probíhat i v řádu let, kdy Ústavní soud v nálezu I. ÚS 46/12 uvedl, že za péči o osobu závislou nelze považovat za běžnou činnost vedoucí k uspokojování potřeb rodiny, např. ve smyslu § 19 zák. č. 94/1963 Sb. o rodině, ve znění účinném do 31. 12. 2013, nyní upraveno v § 690 n.o.z., je zřejmé, že péče, kterou rodinní příslušníci stěžovateli poskytovali, je svou povahou sociální službou, neboť na tuto péči stěžovatel pobírá mimo jiné státní příspěvek. Tento závěr má oporu i v § 78 zákona o sociálních službách, dle kterého služby lze poskytovat pouze na základě oprávnění k poskytování služeb. Pod pojmem sociální služby tento zákon řadí mimo jiné pomoc při zvládnutí běžných úkonů péče o vlastní osobu, pomoc při osobní hygieně, poskytnutí stravy apod. (srov. § 35 odst. 1 zákona o sociálních službách). Podmínkou přidělení oprávnění je pak mimo jiné odborná způsobilost fyzických osob, které tyto služby budou poskytovat (§ 79 odst. 1, písm. b) zákona o sociálních službách). Zákon o sociálních službách přitom oprávnění k poskytování sociálních služeb nevyžaduje v případě, kdy pomoc poskytuje potřebné osoby osoba blízká (§ 81 zákona o sociálních službách). Rozlišení osoby blízké a ostatních poskytovatelů, které podléhají registrační povinnosti, bylo zavedeno toliko pro získání přehledu o rozsahu a charakteru sítě sociálních služeb. Umožnění čerpání finančních prostředků z veřejných rozpočtů (rozdílného pro poskytovatele s oprávněním a pro osoby blízké) a zrovnoprávnění postavení poskytovatelů sociálních služeb, kteří nejsou zřizováni orgány veřejné správy. Záměrem

tohoto rozlišení tedy není snížení péče poskytované osobou blízkou na úroveň nekvalifikované péče, ale naopak zajištění příznivějších podmínek pro sociální péči vykonávanou osobami blízkými. Co se týče výpočtu výše ocenění péče o osobu blízkou, Ústavní soud se podobným případem zabýval v nálezu sp.zn. IV. ÚS 444/11 ze dne 5. 12. 2012 v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva konstatoval, že závazek státu zajistit ochranu zdraví jedince se projevuje nejen v oblasti veřejnoprávní, tj. zakotvení trestněprávní úpravy, která sankcionuje protiprávní jednání třetích osob, ale i v soukromoprávní oblasti, a to zakotvení povinnosti škůdce nahradit poškozenému utrpěnou škodu na zdraví tak, aby poškozený disponoval dostatečnými finančními prostředky k podniknutí všech potřebných kroků za účelem obnovení zdraví, případně k vytvoření podmínek pro svou důstojnou existenci, není-li plné obnovení zdraví možné. V daném případě stěžovatel žádal o náhradu skutečné škody ve formě renty pro své příbuzné, kteří o něj pečovali, aniž by jim bylo ze strany stěžovatele cokoli vypláceno. Při výpočtu výše nároku má být dodržen princip plného odškodnění za škodu na zdraví, jak vyplývá z čl. 7 odst. 1 Listiny a čl. 8 Úmluvy, je třeba na místně aplikovat § 2955 NOZ, podle kterého nelze náhradu výši škody přesně určit, určí ji podle spravedlivého uvážení jednotlivých okolností případu soud. Je však nutno zohlednit, že postupu dle těchto ustanovení neznamena, že soud může při úvaze postupovat libovolně a nerespektovat pro něj závazné rozhodnutí soudu a ústavní principy. Ústavní soud již v nálezu sp.zn. I. ÚS 46/2012 poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu, který ve své judikatuře uvedl, že je zcela přiměřené, jestliže soudy využijí k ocenění hodnoty ošetrovatelské péče o příbuzného úpravu odměny přiznávané pracovníkům poskytující pečovatelskou službu podle příslušné vyhlášky provádějící zákon o sociálních službách (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 10. 2006 sp.zn. 25 Cdo 2127/2006, dále pak usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2011 sp.zn. 23 Cdo 312/2010, dále rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2011 sp.zn. 25 Cdo 4576/2008). Na podporu této argumentace svědčí fakt, že úkony rodinného příslušníka, manžela žalobkyně, byly postaveny na roveň úkonů pečovatelským s oprávněním dle zákona o sociálních službách. Pokud by se soud od tohoto odchýlil a došel by k tomu, že péče poskytnutá osobou blízkou má menší hodnotu oproti péči poskytované pečovatelskou službou v konečném důsledku by žalobkyni zabránil v dosažení adekvátní finanční kompenzace za péči poskytnutou jejím manželem, rodinným příslušníkem, a znemožnil by jí tím efektivně dosáhnout plného odškodnění za újmu utrpěnou na zdraví a vytvořit si tak podmínky pro svou důstojnou existenci. Pokud by pak z různých důvodů byla osoba blízká, manžel o ní pečující, na této kompenzaci závislá, musela by se žalobkyně přiklonit k péči ze strany profesionálních placených poskytovatelů ošetrovatelské péče, což by znamenalo minimálně omezenou možnost volby pečující osoby, v opačném případě pak nutnou rezignaci na nepochybně mnohem výhodnější péči poskytovanou rodinnými příslušníky, nebo dokonce ztíženou možnost dosažení péče vůbec, tj. i k námitce žalované, že manžel nepracoval. Je třeba tedy vycházet z výše úhrady za poskytování pečovatelské služby dle § 6 odst. 2, písm. a) vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 505/2006, kterou se provádí některé ustanovení zákona o sociálních službách. Soud zde v daném případě neshledal důvod, proč by se od konstantní judikatury odchýlil. Dále soud se zabýval nárokem žalobkyně za období od 1. 12. 2014, kdy její zdravotní stav byl stabilizován, začala přejímat péči o domácnost a její manžel jí vypomáhal jen s těžšími a fyzicky náročnějšími pracemi, jako je např. štípání dřeva, nošení těžkých břemen nebo péči o zahradu do 28. 2. 2015. Soud za toto období nárok žalobkyně, jako nedůvodný, zamítl, za ošetrovné za 1 hodinu denně s poukazem na nález Ústavního soudu I. ÚS 46/12, kdy péče o pomoc o osobu závislou, je vyznačena individuální až intimní záležitostí, to platí i v případě, kdy je jí poskytována nejbližší rodinou, jistě tuto pomoc není přiměřené považovat za běžnou činnost vedoucí k uspokojování potřeb rodiny, např. ve smyslu § 690 NOZ zákona o rodině, kdy soud se naopak domnívá, že pod toto nelze podřadit štípání dřeva, nošení těžkých břemen

nebo péči o zahradu, navíc v období vegetačního klidu zahrady, kdy se jedná o těžší práce, kdy je zřejmé a je notorietou, že v případě těchto těžších prací, že se jedná o mužské práce, které jsou v převážné míře vykonávány muži. Soud proto se přiklonil v této části k argumentaci žalované za období od 1.12.2014 do 28.2.2015 a žalobu zamítl ve výroku II, když tomuto i přisvědčuje i lékařská zpráva ze dne 9.12.2014, kde je uvedeno, že žalobkyně je bez výraznějších obtíží.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 142 odst. 2 o. s. ř., kdy žalobkyně byla ve věci úspěšná ve výši 94 % a neúspěšná ve výši 6 % (poměr úspěchu činí 88 %). Náklady řízení jsou představovány odměnou advokátky žalobkyně za tyto úkony dle vyhl. č. 177/1996 Sb., příprava a převzetí, podání žaloby, vyjádření ze dne 9.8.2016, účast na jednání soudu dne 10. 8. 2016, a to dle § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši á 9.140,- Kč, dále ½ úkonu za výzvu k plnění a dle ustanovení § 11 odst. 2 písm. h) ve výši á 4570,- Kč, náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 1, 2 vyhl. č. 177/1996 Sb. za 5 úkonů právní služby á 300,- Kč, dále náhradu za promeškaný čas dle § 14 odst. 1, 2 vyhl. č. 177/1996 Sb. za 12 půlhodin á 100,- Kč, cestovné ve výši 2.532,- Kč, za jízdu k jednání soudu osobním automobilem z Brna do Prahy a zpět, celkem 420 km v průměrné spotřebě pohonných hmot benzínu 7,5 l/100 km, při vyhláškové ceně ve výši 29,70 Kč/l (vyhl. č. 385/2015 Sb. § 4) a při sazbě základních náhrad za používání silničních motorových vozidel ve výši 3,80 Kč/km (vyhl. č. 385/2015 Sb. § 1 písm.a)), to vše zvýšené o 21 % DPH. Celkem náklady řízení činí 56.098,- Kč, při poměru úspěchu 88 % činí náhrada nákladů žalobkyně 49.585,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání, a to do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nebude-li povinnost uložena vykonatelným rozhodnutím povinným dobrovolně splněna, může se oprávněný domáhat výkonu rozhodnutí soudem či nařízení exekuce.

V Praze dne 17. srpna 2016

Mgr. Zdeňka Burdová, v.r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení:
Mgr. Pavla Kindlová